

Rozjímanie na utorok 23. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 23.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: priorita
modlitby; bratská modlitba;
prijat' Ježiša v Eucharistii.

SVÄTÝ LUKÁŠ hovorí, že Ježiš strávil celú noc v modlitbe, predtým ako si vybral apoštolov. Vo chvíľach, ktoré predchádzali viacerým dôležitým udalostiam, vidíme, ako sa Pán uchýľuje k tomuto osobnému dialógu so svojim Otcom. Urobí tak napríklad aj o niekoľko rokov neskôr v Olivovej záhrade: tvárou v tvár blížiacemu sa

umučeniú Ježiš prosí o silu, aby vždy plnil Božiu vôľu.

Samozrejme, bežne nie je možné stráviť celé noci v bdení. Postoj nášho Pána nám však ukazuje potrebu samotného Krista byť intenzívne naladený na svojho Boha Otca, najmä v dôležitej situácii, v ktorej je potrebné veľa svetla, útechy a povzbudenia. Ako povedal svätý Josemaría, vďaka modlitbe môžeme celý náš deň premeniť na „jediný úprimný a dôverný rozhovor s ním. Napísal a povedal som to síce už tisíckrát, no nevadí mi opakovať sa, lebo náš Pán nám svojím príkladom dáva najavo, že takéto počínanie je to pravé: neustála modlitba, od rána až do noci a potom znovu až do rána. Keď všetko ide ľahko: vďaka ti, Pane! Keď prídu ťažké chvíle: Pane, neopúšťaj ma!“[1].

Otec sa zaujíma aj o tie najmenšie veci v živote svojho dieťaťa. A aj keď

ich počul stokrát, dokáže prejavíť stále novú náklonnosť a nadšenie. Tak aj my môžeme mať rovnaký postoj k nášmu nebeskému Otcovi. Keď mu ponúkne aj tie najmenšie veci nášho dňa, On ich urobí svojimi a ony potom nadobudnú nekonečnú hodnotu obety jeho Syna. „Všetky naše prosby boli raz navždy pojaté do jeho výkriku na kríži a Otec ich vypočul v jeho vzkriesení. Preto sa za nás neprestáva prihovárať u Otca“[2].

NEVIEME, AKÝ BOL presný obsah Ježišovej nočnej modlitby. Je však ľahké predpokladať, že myslel na každého z apoštolov, ktorých sa chystal vybrať nasledujúci deň. Uvažoval o nich s ich cnosťami i chybami a veľmi si želal, aby boli plodní a šťastní pri šírení dobrej zvesti o spáse. „Povolanie učeníkov je

udalosťou modlitby; sú akoby splodení v modlitbe, v styku s Otcom (...) V tejto perspektíve musíme chápať aj Ježišove slová: *Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu* (Mt 9, 38). Robotníkov na Pánovej žatve nemožno vybrať tak, ako si zamestnávateľ vyberá svojich zamestnancov. Vždy treba o nich prosiť Boha a iba on sám si ich môže voliť do tejto služby“[3].

Život človeka nikdy nie je izolovaný, ale potrebuje vzťahy s druhými. Je preto logické, že aj pri modlitbe nám prichádzajú na myseľ mená a tváre, najmä tých najbližších, ľudí, ktorí sú súčasťou nášho každodenného života a ktorým chceme urobiť radosť.

Takto sa vzťahy otvoria Božiemu pôsobeniu, Boh bude pozvaný, aby jasnejšie prebýval uprostred týchto väzieb. Takto zažijeme radosť, ktorá nie je „náhodná ani príležitostná“, ale je „ovocím hlbokkej harmónie medzi ľuďmi, ktorá nám dáva zakúsiť

krásu toho, že sme spolu, že sa navzájom podporujeme na ceste životom“[4].

Je normálne, že s niektorými ľuďmi máme ľahší vzťah, buď preto, že máme podobný charakter, alebo preto, že máme rovnaké záľuby a vkus. Ale vedomie, že sme deťmi toho istého Otca, „nás povedie k prehĺbeniu vzťahov s našimi bratmi a sestrami; k tomu, aby sme sa nenechali unášať len tým, čo máme spoločné, a aby sme prekonalí všetky možné ľudské prekážky, ktoré môžeme mať, a vedeli v každom z nich vidieť samotného Krista“[5].

.....

KEĎ PRIJÍMAME Ježiša v Eucharistii, sme v najlepšej *pozícii* prihovárať sa za akýkoľvek úmysel pred Bohom v mene jeho Syna. Môžeme na vlastnej koži zažiť to, čo rozpráva svätý

Lukáš: „Každý zo zástupu sa usiloval dotknúť sa ho, lebo vychádzala z neho sila a uzdravovala všetkých“ (Lk 6, 19). Môže to byť čas, aby sme si tak ako Ježiš spomenuli na ľudí, ktorým chceme pomôcť; môže to byť aj čas, aby sme naplnili svoje srdce vďačnosťou za to, že s nami chcel počítať, a dokonca aj za samotný fakt, že sa môžeme modliť: „Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul“ (Jn 11, 41). Môžeme tiež prežívať svoju nehodnosť alebo hranice svojich možností, ako to urobil stotník, ktorý chcel uzdraviť svojho sluhu: „Povedz iba slovo a môj sluha ozdravie“ (Mt 8,8).

Keď nás má prijať niekto dôležitý, zvyčajne si pripravíme, čo povieme, aby sme na to, možno z dojatia, v tej chvíli nezabudli. Rovnako sa môžeme pokúsiť o niečo podobné, keď sa pripravujeme na prijatie Pána v Eucharistii, môžeme zbierať úmysly počas celého dňa.

„Premýšľali ste niekedy o tom, ako by ste sa pripravili na jeho prijatie, keby ste mohli prijať sväté prijímanie len raz v živote?“[6] pýtal sa svätý Josemaría. A na inom mieste dodal: „Musíme ho prijímať ako veľkí na zemi: s výzdobou, svetlami, novým oblečením. A ak sa pýtaš, akú čistotu, akú ozdobu a aké svetlá by si mal mať, odpoviem ti: čistotu v твоjich zmysloch, jednom po druhom; ozdobu v твоjich silách, jednu po druhej; svetlo v celej tvojej duši“[7].

Panna Mária bola prvá, ktorá prijala Ježiša. Môžeme ju prosiť, aby nám dala milosť prijať lásku svojho syna s rovnakou čistotou, pokorou a oddanosťou ako Ona.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 247.

- [2] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2741.
- [3] Benedikt XVI, *Ježiš Nazaretský*, s. 242.
- [4] František, *Anjel Pána*, 27-XII-2015.
- [5] Fernando Ocáriz, *Rodinné stretnutie*, 25-VI-2022.
- [6] Svätý Josemaría, *Rozjímanie*, 14-IV-1960.
- [7] *Ibid.*

.....